Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 468 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. YILMAZ**
Bredabaan 71/202
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 13 februari 2025, van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 13 februari 2025 en van de beslissing tot beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (39*bis*) van 18 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2025 met refertenummer 125753.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 februari 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:
"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 12/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: B. (..)
voornaam: N. A. (..)
geboortedatum: (..)2000
geboorteplaats: (..)
nationaliteit: Turkije
In voorkomend geval, alias: Y. P. (..) °(..)03.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 12/02/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor valse naamdracht.
Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene bezit geen beroepskaart (PV nummer van de politiezone PZ ANTWERPEN): betrokkene was in tankstation aan het werken zonder in het bezit te zijn van de nodige werkvergunning.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Ze verklaart heel veel neven, nichten en tantes te hebben die in België wonen. Deze maken echter geen deel uit van het kerngezin. Bovendien heeft betrokkene in 2022 een huwelijksaanvraag ingediend, de huwelijksvoltrekking werd echter op 4/8/2022 geweigerd. Betrokkene zegt dat ze niet echt ziek is maar dat ze wel panieksaanvallen heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Y. P. (..) °(..)03.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/10/2022 dat haar ter betekening werd opgestuurd via aangetekend schrijven op 14/10/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 12/02/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor valse naamdracht.
Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Ze verklaart zich in België veiliger te voelen dan in haar thuisland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene zegt dat ze paniekaanvallen heeft, maar brengt hier geen bewijzen voor aan en dit belet haar niet om terug te keren naar haar land van oorsprong.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Y. P. (..) °(..)03.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/10/2022 dat haar ter betekening werd opgestuurd via aangetekend schrijven op 14/10/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing..
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:
3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde: valse naamdracht
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. (..) J, Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ ANTWERPEN en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek de betrokkene, B., N. A. (..), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek vanaf 13/02/2025"

1.2. Op 13 februari 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 12/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam : B. (..)
voornaam : N. A. (..)
geboortedatum : (..)2000
geboorteplaats : (..)
nationaliteit : Turkije
In voorkomend geval, alias: Y. P. (..) °(..)03.
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 13/02/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.
REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/10/2022 dat haar ter betekening werd opgestuurd via aangetekend schrijven op 14/10/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 12/02/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt voor valse naamdracht.
Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Ze verklaart heel veel neven, nichten en tantes te hebben die in België wonen. Deze maken echter geen deel uit van het kerngezin. Bovendien heeft betrokkene in 2022 een huwelijksaanvraag ingediend, de huwelijksvoltrekking werd echter op 4/8/2022 geweigerd. Betrokkene zegt dat ze niet echt ziek is maar dat ze wel panieksaanvallen heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3.Op 18 februari 2025 wordt de verzoekende partij de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats gegeven. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.Verzoekende partij zet volgende middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing - uiteen in het verzoekschrift:

"A. MIDDEL M.B.T. HET UITWIJZINGSBEVEL

- *Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*
- *Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- *Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- *Schending van het artikel 6 E.V.R.M. ;*
- *Schending van het artikel 8 E.V.R.M. ;*
- *Schending van het respect voor de menselijke waardigheid.*

5.1.
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerster de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.
Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verweerster in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.
Uit het verder uiteengezette zal blijken dat verweerster niet op basis van deze beginselen tot haarconclusie is gekomen en verschillende wetsbepalingen naast zich heeft neergelegd.
De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.
5.2. Proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing: Boultif criteria
5.2.1. Algemeen
Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:
"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."
Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13septies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.
Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."
Art. 74/13 bevat een gelijkaardige bepaling:
"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigderekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dient verweerster niet enkel rekening te houden met het algemeen belang van de Belgisch staat maar ook met het individueel belang van de vreemdeling.
Indien blijkt dat de bescherming van het algemeen belang noodzakelijk is in casu, dan dient er een fair-balance test gemaakt te worden.
Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, hetgeen in de bestreden beslissing het geval is, een aantal specifieke elementen in acht dienen te worden genomen. Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 augustus 2001 Boultif/Zwisterland, onder meer bevestigd in EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- *de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken ; - de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- *de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- *de nationaliteit van de betrokkenen ;*
- *de familiale situatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- *de vraag of verzoekster kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de familiale situatie ;*
- *de ernst van de moeilijkheden die de verzoekster riskeert te ondervinden in het land waar heen ze worden uitgewezen ;*
- *de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Uit het navolgende zal blijken dat verweerster geen rekening gehouden heeft met deze criteria, minstens dat de beslissing onvoldoende motieven hieromtrent bevat.
De beslissing is enerzijds gestoeld op het gegeven dat de verzoekster de vereiste documenten voor verblijf niet in zijn bezit heeft en anderzijds dat verzoekster 'door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/10/2022 dat haar betekend werd op 14/10/2022.
Verzoekster werd niet in persoon kennis gesteld van de voormelde beslissing. Zij was er niet van op de hoogte.
Verzoekster wenst te benadrukken dat zij nog nooit strafrechtelijk werd veroordeeld.
De bestreden beslissing maakt louter melding van het niet uitvoeren van de vorige beslissing en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werden hierover inlichtingen ingewonnen.
Verweerster gaat er zomaar van uit dat verzoekster wegens het migratiebeleid het land dient te verlaten.
Verzoekster is op heden niet in het bezit van een administratief dossier.
Hoe kan verzoekster zich hierop dan deugdelijk verweren?
Verweerster schendt het recht van de verdediging (artikel 6.1 EVRM hetgeen een recht op een eerlijke en openbare behandeling en het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter betreft) maar evenzeer

artikel 6.2 EVRM dat het vermoeden van onschuld waarborg Bovendien kon ook het administratief dossier niet tijdig worden ontvangen.
Al deze mensenrechten worden aan verzoekster ontnomen door onderhavig bevel. Er is immers geen toegang tot de rechter, dat impliciet volgt uit artikel 6 EVRM.
Huidig bevel dient vernietigd te worden wegens schending van artikel 6 en 8EVRM. Schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel; schending artikel 7 alinea 1. 3°. artikel 74/1 I §2 en artikel 74/14§3, 3°Vw.
De verzoekster is ervan overtuigd dat geen nauwkeurig onderzoek werd verricht naar de aard en de ernst van de feiten dewelke worden ingeroepen om het bevel zonder termijn te verantwoorden.
Uw Zetel stelt hieromtrent het volgende (RVV 8.02.2016):
"De gemachtigde kon bijkomend pas oordelen dat verzoekster een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving indien hij een meer precieze kennis had van de handelingen of gedragingen die hij stelde.
Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen."
Er dient een fair-balance test gemaakt te worden in het kader van de grondrechten van verzoekster.
5.2.2. De tijdsduur van het verblijf in het gastland en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.
Verzoekster verblijft reeds lange tijd in België, doch kon tot op heden haar verblijf niet regulariseren.
Verzoekster heeft in België heel wat familie.
Zij was woonachtig bij haar tante.
Daarnaast heeft verzoekster ook een grote sociale kring dewelke zij als haar familie beschouwt.
Verzoekster werd hieromtrent niet deugdelijk gehoord, daar hij op het ogenblik van haar arrestatie verward was.
Besluit: meerdere Boultif criteria zijn toe te schrijven aan de verzoekster. Verweerster heeft nagelaten een grondig onderzoek te verrichten en een evenredige fair-balance test op te maken.
5.3. De wettelijke criteria om geen termijn toe te staan werden niet voldaan
Verweerster beargumenteert, verwijzende naar art. 74/14 § 3, 1° en 3° Vw, dat er geen termijn voor vertrek wordt toegestaan omdat verzoekster geen verblijfsvergunning zou hebben en er een risico op onderduiken zou zijn.
5.3.1. Risico op onderduiken
Verweerster oordeelt dat er in hoofde verzoekster een risico op onderduiken zou bestaan.
Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn;
"Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risicomoet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld."
(Kamer 2016-2017 2548/1 p16) en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017).Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.
Verweerster verwijst naar slechts één objectieve omstandigheden:
- Verzoekster heeft geen verblijfstitel, risico op onderduiken;
Verweerster gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster in acht te nemen. Het gaat onder meer om haar leven in België, haar leeftijd, haar persoonlijkheid en gedrag.
"Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.
Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereistenvloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3,7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het(significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken"
(Kamer 2016-17, 2548/1, p 19-20)
Verzoekster wenst te benadrukken dat zij bij haar familieleden verbleef en dat er absoluut geen risico op onderduiken is, wel integendeel.
Verweerster heeft verzoekster op voorhand niet in kennis gesteld van de beëindiging van verblijf zodat verweerster er ook niet zomaar van kan uitgaan dat verzoekster zou onderduiken. Verzoekster heeft nooit enige handeling gesteld dat hierop zou wijzen.
De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen!
De beslissing dient te worden vernietigd.

B. MIDDELEN M.B.T. DE BESLISSING TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

- *Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het evenredigheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

6.1.
Zoals hoger uiteengezet waarborgt het zorgvuldigheidsbeginsel dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze worden voorbereid en gebaseerd zijn op correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerster de jure en de facto een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel garandeert dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.
Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.
Ook bij de beslissing tot terugleiding werden deze beginselen en verplichtingen niet gerespecteerd door de verweerster. De vernietiging van de beslissing dringt zich op.
6.2. Risico op onderduiken als reden voor terugleiding wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd
In de gevallen waarin een bevel wordt afgegeven zonder termijn kan verweerster tevens beslissen om de betrokkene terug te leiden naar de grens (artikel 7 Vw tweede lid juncto artikel 74/14 Vw).
De beslissing tot terugleiding is een individuele beslissing is waartegen een annulatie- en/of schorsingsberoep openstaat (RVV 8.02.2018).
Terugleiding is ter zake mogelijk navolgende gevallen:
" 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of; 4° [3 ...]3
5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3 6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1"
(art. 74/4 §3 Vw)
Verweerster beroept zich op het risico op onderduiken en opnieuw op hogervermelde objectieve criteria die op een risico tot onderduiken kunnen wijzen.
Hierboven werd uiteengezet dat de motieven waarop verweerster zich steunt om tot een risico tot onderduiken te besluiten ondeugdelijk zijn daar zij heeft nagelaten de persoonlijke omstandigheden van verzoekster bij de beoordeling te betrekken. Minstens werden de motieven niet opgenomen in de beslissing waardoor de motiveringsplicht evident werd geschonden.
Op basis van deze motivering kan dan ook geen beslissing tot terugleiding worden genomen.
Ook de beslissing tot terugleiding dient te worden vernietigd.
6.3. Besluit
De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelijkheden van het administratief dossier.
Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Zij houdt enkel rekening met de elementen die voordelig zijn voor haar, doch laat na om concreet te motiveren omtrent het privé- en gezinsleven van verzoekster in België.
Dat uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat er geen een grondige 'fair balance' toetsing werd gebeurd, hoewel in casu dit dient te gebeuren overeenkomstig artikel 8, 2e lid E.V.R.M.
De bestreden beslissing van uitwijzing moeten vernietigd worden."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden verwijderingsmaatregel, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is zij niet in bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren wanneer blijkt dat een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen zich in België ophoudt zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder betwist verzoekende partij evenmin dat zij zonder in bezit te zijn van de nodige werkvergunning aan het werken was. Conform artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij *in casu* in beginsel evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Elk van voormelde motieven *an sich* is afdoende om de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Waar verzoekende partij zich aldus met haar kritiek richt op het openbare orde motief op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (valse naamdracht) dient vastgesteld dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering zodat deze kritiek hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog er evenmin in slaagt om het openbare orde-motief te ontkrachten. Zo bevindt zich in het administratief dossier het administratief rapport van de federale politie van 12 februari 2025 waaruit blijkt dat verzoekende partij al werkend werd aangetroffen in een benzinestation en dat, wanneer haar gevraagd wordt naar haar identiteitsdocumenten, zij stelde deze niet bij zich te hebben. Verzoekende partij identificeerde zich als Y.P. °2003. Nadat de politie ingevolge nazicht in het rijksregister vaststelt dat dit mogelijks niet klopt, wordt verzoekende partij verder bevraagd aangaande haar adres, familie, herkomst en kan zij slechts een beperkt aantal vragen correct beantwoorden. Verder blijkt dat de zaakvoerder, die nadien is binnengekomen en die de neef van verzoekende partij is, de politie en de RSZ-medewerkers er evenzeer van tracht te overtuigen dat verzoekende partij effectief Y.P., °2003 is. Uiteindelijk wordt wel de echte identiteit meegedeeld. Een proces-verbaal voor valse naamdracht wordt opgesteld. Gelet op voorgaande overtuigt verzoekende partij geenszins met haar bloot betoog dat haar verklaring het resultaat was van miscommunicatie en een misverstand en zij nooit de intentie had om zich schuldig te maken aan valse naamdracht. De Raad acht het geenszins ernstig dat, wanneer de autoriteiten verzoekende partij vragen naar haar naam, hetgeen een eenvoudige en niet mis te verstane vraag betreft, zij

onbewust een andere naam meedeelt, dit temeer uit het administratief verslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij door de politie verder bevraagd werd over haar identiteit en zij op dat moment nog altijd niet aangaf dat zij in werkelijkheid iemand anders is. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op grond van voorgaande oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het voldoende is dat het gaat om een gewone schending van de openbare orde en is er geen *"ernstige"* schending van de openbare orde vereist. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij de vaststelling van valse naamdracht niet afdoende vindt om te spreken van een schending van de openbare orde doet slechts getuigen van een ander waarden- en normenkader doch is niet afdoende om het openbare orde-motief te ontkrachten. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad (RvV 8.02.2016) is geenszins dienstig nu, naast de vaststelling dat deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft, verzoekende partij niet aantoont dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot onderhavige beslissing dezelfde zijn als de feitelijkheden in voormelde rechtspraak. Immers is artikel 43 van de Vreemdelingenwet van toepassing op (familieleden van) Unieburgers, en verzoekende partij toont geenszins aan dat zij dergelijke hoedanigheid bezit.

Waar verzoekende partij nog op het vermoeden van onschuld wijst, benadrukt de Raad dat het "*vermoeden van onschuld*" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De thans bestreden beslissing is evenwel geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "*vermoeden van onschuld*" kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "*vermoeden van onschuld*" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cfr. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Nog daargelaten verder dat verzoekende partij niet aantoont dat zij effectief strafrechtelijk vervolgd wordt, dient verder vastgesteld dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*; EHRM 4 april 2018 (GK), *Correia de Matos v. Portugal,* § 122). Zo verzoekende partij daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd zou worden, dan toont zij niet aan dat zij haar verdediging niet kan laten waarnemen door haar advocaat. Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de eerste bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoekende partij hiertoe een vrijgeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee zij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure. Ook het gegeven dat haar een inreisverbod werd opgelegd verhindert dit niet, nu verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 11, lid 3 van de richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn) - de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen met het oog op de persoonlijke aanwezigheid bij een eventuele strafprocedure.

3.7. De Raad benadrukt verder dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Waar verzoekende partij aldus verwijst naar de *Boultif/Üner*-criteria zoals ontwikkeld door het EHRM benadrukt de Raad dat zij geen gevestigde vreemdeling is en dus deze criteria niet op haar van toepassing zijn (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53).

Bovendien dient ook gesteld dat verzoekende partij, opdat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM, vooreerst moet aantonen dat zij een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft in België. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij daarin niet slaagt. Zoals immers blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de verklaring van verzoekende partij dat zij in België verwanten heeft, maar oordeelt de verwerende partij op goede gronden dat deze geen deel uitmaken van het kerngezin van verzoekende partij. Deze vaststelling strookt met de vaste rechtspraak van het EHRM dat stelt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten slechts kan aangenomen worden voor zover aangetoond wordt dat er naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, *F.N./Verenigd Koninkrijk* (dec), nr. 3202/09, §17; EHRM 10 april 2012, *Balogun/Verenigd Koninkrijk*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*, nr. 31519/96; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden in België kan geenszins blijken dat verzoekende partij afhankelijk is van deze familieleden of omgekeerd, zij van haar. Het loutere gegeven dat verzoekende partij als volwassene inwoont bij haar tante vormt evenmin een voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een

beschermenswaardig gezinsleven. (EHRM, 12 januari 2010, *Khan A.W./Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Verzoekende partij is een volwassen vrouw waarvan niet blijkt dat zij zich niet op zelfstandige wijze kan beredderen in het land van herkomst. Haar blote betoog dat zij gezondheidsproblemen heeft, laat staan dermate ernstige gezondheidsproblemen die haar afhankelijk zouden maken of een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, wordt door geen enkel objectief medisch stavingstuk onderschreven. Zij brengt immers geen concrete elementen aan die anderszins kunnen aantonen. De relatie die zij heeft met haar verwanten in België betreft niet meer dan emotionele banden die verzoekende partij ook vanop afstand kan onderhouden.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij met een verwijzing naar haar verblijf in België en haar bloot betoog over een *"grote sociale kring"* evenmin aantoont dat zij in België gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat men een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip '*privéleven'* doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd en bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met de Belgische samenleving is aangegaan (cfr. EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekende partij die illegaal op het grondgebied verbleef en zich bovendien bezondigde aan het werken zonder de daartoe noodzakelijke vergunning, blijft, buiten de loutere bewering dat zij een grote sociale kring heeft op dat vlak in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen voor zover deze bepaling betrekking heeft op het beschermen van het privéleven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Nu artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 EVRM, toont verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aan.

3.8. Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij geen inzage heeft kunnen krijgen in het administratief dossier wijst de Raad er op dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft maar dat dit een passieve openbaarheid op verzoek betreft gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman mochten ook, conform artikel 32 van de Grondwet het administratief dossier inkijken op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoekende partij draagt zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en het komt haar toe om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van de dienst Vreemdelingenzaken te bekomen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zouden hebben verkregen tot het administratief dossier en geen gebruik konden maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994. Dat haar rechten van verdediging werden geschonden kan niet aangenomen worden.

3.9. Waar verzoekende partij voorts kritiek uit op het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven wijst de Raad erop dat artikel 74/14 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 1.
De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.
§ 3.
Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Zoals uit de motieven van het bestreden bevel blijkt steunt de verwerende partij zich op verschillende motieven voor de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn. De verwerende partij verwijst naar artikel 74/14 §3, 1°, er bestaat een risico op onderduiken, en naar artikel 74/14 §3, 3°, verzoekende partij is een bedreiging voor de openbare orde. In principe kan elk van deze gronden de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen, indien het rechtmatig is, niet in strijd met hogere rechtsnormen, en mits de verwerende partij heeft rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Anders dan verzoekende partij aanvoert, volgt de Raad niet dat het ontbreken van de vrijwillige vertrektermijn niet afdoende gemotiveerd zou zijn of dat het risico op onderduiken uit geen enkel element kan afgeleid worden.

Meer specifiek heeft de wetgever in artikel 1 §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaald:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

In artikel 1 §2 bepaalt de Vreemdelingenwet:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);
5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;
6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;
8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;
9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;
10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;
11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Uit het voorgaande blijkt aldus dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van een of meer van de volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

In casu steunt de verwerende partij zich op twee in de wet voorziene criteria. Volgens de verwerende partij heeft verzoekende partij in het kader van een verwijderingsprocedure gebruik gemaakt van valse of misleidende informatie, met name maakte zij gebruik van de identiteit Y.P., °2003 (criterium in artikel 1, §2, 2°). Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet wenst te houden aan een eerdere verwijderingsmaatregel nu zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2022, haar via aangetekend schrijven van 14 oktober 2022 ter kennis gebracht (criterium in artikel 1, §2, 4°). Waar de Raad de verzoekende partij wel kan volgen dat niet blijkt dat het terugkeerbesluit van 12 oktober 2022 haar ter kennis werd gebracht nu het administratief dossier enkel de mail van de medewerker van het gemeentebestuur van Wijnegem bevat doch niet het effectieve verzendbewijs van de aangetekende zending, stelt de Raad vast dat het risico op onderduiken afdoende geschraagd wordt door het criterium in artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bespreking hoger waaruit duidelijk naar voren is gekomen dat verzoekende partij zich bewust bedient van een andere identiteit om haar illegaal verblijf te verdoezelen, oordeelt de verwerende partij niet kennelijk onredelijk dat er in haar hoofde om die reden een risico op onderduiken bestaat en er dus geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Haar betoog dat zij bij haar familie in België verbleef doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partij slaat de bal verder ook volledig mis waar zij meent dat de verwerende partij haar *"op voorhand (..) in kennis"* had moeten stellen van *"de beëindiging van verblijf".* Er is *in casu* hoegenaamd geen sprake van een beëindiging van verblijf nu verzoekende partij niet was toegelaten noch gemachtigd tot verblijf. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij in de beoordeling van het risico op onderduiken en de toepassing van voormeld criterium enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft.

Verder wijst de Raad er hoe dan ook op dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek evenzeer geschraagd wordt door het motief op grond van artikel 74/14 §3, 3°, verzoekende partij is een bedreiging voor de openbare orde. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking *supra* waaruit gebleken is dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om uit de vaststelling inzake valse naamdracht af te leiden dat verzoekende partij door haar gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.10. Zoals verder blijkt uit artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij beslissen tot terugleiding naar de grens in de in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op voorgaande bespreking toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op onrechtmatige wijze beslist heeft tot terugleiding naar de grens van verzoekende partij.

3.11. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat zij niet deugdelijk werd gehoord, wijst de Raad erop dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing op 12 februari 2025 gehoord werd zoals blijkt uit het *"Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling"* dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij werd daarbij geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die het bestuur overwoog te nemen. Verder blijkt uit haar antwoorden op de gestelde vragen dat verzoekende partij deze vragen duidelijk begreep.

De Raad wijst er verder ook op dat in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist is dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Ook het Hof van Justitie heeft erop gewezen dat: "*55 (..) het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn*

de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit." (HvJ, *Boudjlida*, C- 249/13). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat dit gebeurd is.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM,* C 96/11 P, § 80). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de eerste bestreden beslissing. De Raad verwijst naar zijn bespreking *supra.* Waar zij nog voorhoudt niet veilig te zijn in het herkomstland, wijst de Raad erop dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij had ingediend op 21 maart 2025 geleid heeft tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 324 808 van 9 april 2025. In zoverre verzoekende partij zich met haar betoog aldus lijkt te beroepen op artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen stemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu). Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die alsnog vermogen een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen. Het stuk van de Turkse strafrechtbank dat zij nog gevoegd heeft (stuk 5) betreft immers een stuk dat zij al had voorgelegd bij haar verzoek om internationale bescherming en aldus reeds beoordeeld werd.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat de verwerende partij enig relevant gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

3.13. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij toont met haar betoog, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.14. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel aan.

3.15. De middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zijn, in zoverre ontvankelijk, in al hun onderdelen ongegrond.

3.16. Verzoekende partij zet een enig middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"C. MIDDEL M.B.T. HET INREISVERBOD

- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*

- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*
- *Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 6 E.V.R.M. ;*
- *Schending van het artikel 8 E.V.R.M. ;*
- *Schending van het respect voor de menselijke waardigheid.*

7.1.
Schending van artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet)

Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van de verzoekster werd betekend, wordt aan de verzoekster tevens een inreisverbod afgeleverd voor 3 jaar.
Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:
"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."
Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.
Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.
De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoekster.
In de bestreden beslissing wordt zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar opgelegd.
De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.
Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:
"3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)
In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).
In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster …
3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.
Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.
Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. …"
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)
De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotiep motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.
In de bestreden beslissing wordt evenmin gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan), doch dit is geen afdoende motivering om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:
"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."
In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.
De verzoekster heeft een hechte band met haar familieleden, van Belgische nationaliteit.
Het opgelegde inreisverbod van 2 jaar hangt als een "zwaard van damocles" boven het hoofd van verzoekster.
De heer Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van drie jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria in het Boultifarrest dd. 2/8/2001 t. Zwitserland geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken, nl.

- *aard en ernst van de criminele feiten*
- *termijn in het land*
- *termijn verstreken na de feiten en gedrag*
- *nationaliteiten van verzoekster en familie*
- *sterkte van zijn banden in beide landen*
- *duur van huwelijk*
- *partner op de hoogte van de feiten bij het ontstaan van de relatie*
- *kinderen en leeftijd*
- *hoger belang kinderen*

In deze zaak blijkt echter enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de verwerende partij, doordat concreet wordt verwezen naar de voorgehouden feiten (o.a.risico op onderduiken en het niet hebben van een verblijfstitel)…
Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.
Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift haar concrete en individuele omstandigheden nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij.
Een inreisverbod van 3 jaar afleveren zonder enige verwijzing naar het privé- en familieleven van de verzoekster, hoewel dit de verweerder gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.
Bijgevolg is dit middel gegrond.
Indien verweerster verzoekster deugdelijk had gehoord, had er ook gemotiveerd moeten worden omtrent haar familiale situatie en de schending van artikel 8 EVRM, hetgeen in casu niet het geval is, door gebrekkig handelen van verweerster zelf.
Het inreisverbod schendt dan ook de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid.
De bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd."

3.17. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.19. Het redelijkheidsbeginsel alsook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing daarvan staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.20. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 13 februari 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Dit vormt trouwens de eerste bestreden beslissing en zoals blijkt uit de bespreking *supra* werden de daartegen opgeworpen middelen verworpen. Het motief op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is afdoende om de afgifte van een inreisverbod te schragen. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, moet de verwerende partij in het bestreden inreisverbod niet motiveren waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Het volstaat dat de verwerende partij erop wijst dat aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, hetgeen gekoppeld is aan de eerste bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat verzoekende partij geen afbreuk heeft weten te doen aan de rechtmatigheid van de eerste bestreden beslissing, incluis de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "*De duur van het inreisverbod (..) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."*

In casu blijkt uit de motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij op heterdaad op valse naamdracht betrapt werd, dat de feiten een schending van de openbare orde uitmaken en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden De verwerende partij stelt verder vast dat er geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* gepast is.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Evenmin kan verzoekende partij, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar zij laat gelden dat "*op quasi automatische wijze*" wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

3.21. De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de feiten van valse naamdracht mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd in de zin van een gezinsleven in België of enige medische problematiek die het treffen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel zouden maken.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de feiten van valse naamdracht mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

3.22. Waar verzoekende partij weerom verwijst naar de *Boultif*-criteria kan de Raad volstaan met zijn bespreking desbetreffend *supra*. Hetzelfde kan gezegd worden over de door de verzoekende partij voorgehouden schending van haar gezins- en privéleven. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Bijgevolg kan zij ook bezwaarlijk enige belangenafweging in die zin verwachten.

3.23. Ook waar verzoekende partij in de aanhef van haar middel nog de schending opwerpt van artikel 6 EVRM kan de Raad dienstig verwijzen naar zijn bespreking ter zake *supra*.

3.24. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven bij het treffen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar veronachtzaamd heeft. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking *supra.*

3.25. Met haar betoog, dat niet verder reikt dan hiervoor besproken, toont de verzoekende partij geen schending aan van enig door haar opgeworpen bepaling of beginsel.

3.26. Het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER